

[Poul Westergaard.]

Disse indvendinger blev ganske sorgløst fejlet af bordet. Indgreb, sagde man, ville vi skam kun få og ville kun være nødvendige, hvis vi stemte nej, men så ville det til gengæld også komme til at gøre ondt. Ingen drømte om at gribe ind over for jordspekulationen, som allerede da var i fuld gang. EF-partierne fik deres ja, og nu skal altså lønmodtagerne have indgrebene alligevel, medens jordejerne uantastet skal have lov at indkassere arbejdsfrie værdistigningsgevinster på deres jord på 10-15 mia kr. årligt. Det er det, man kalder indkomspolitik.

Sejrherrerne fra den 2. oktober vil naturligvis hævde, om ikke denne gang, så for den daglige husholdnings skyld såvel som for den daglige husfreds skyld, at alt dette ikke har noget med EF at gøre. Og vi har jo også haft en stærkt opreklameret olie- og energikrise med prisstigninger, som man prøver at give skylden for det meste af det.

I en udtalelse fra LOs forretningsudvalg den 11. januar oplyses det, at olieprisstigningerne ikke engang bærer skylden for halvdelen af den ene af de 3 dyrtidsportioner, som nu er til debat. 1 portion skyldes fødevareprisstigninger, ca. $\frac{1}{2}$ skyldes huslejestigninger, og godt 1 skyldes stigninger på alle andre varer og tjenesteydelser. Jeg har ikke efterkontrolleret denne opgørelse, men den lyder rigtig. Jeg synes også, LO rigtigt gør opmærksom på, at olieprisstigningerne rammer næsten alle vore handelspartnere og derfor næppe kan ændre vores konkurrencesituation væsentligt.

Men regeringen har altså nu fundet ud af, at staten nødvendigvis må gribe ind i lønftalerne på det private arbejdsmarked og gøre det på en sådan måde, at man fritager arbejdsgiverne for at udrede den aftalte dyrtidsregulering af lønningerne for de prisstigninger, der har fundet sted det sidste halve år, og at staten skal give lønmodtagerne et skattefrit såkaldt dyrtidstilskud på 1.000 kr. hver, et beløb på i alt 2 mia kr., som lønmodtagerne selv skal betale 80 pct. af gennem deres egen skat.

Lovforslaget om ændring af dyrtidsreguleringen er tilsyneladende enkelt og overskueligt, men det samme kan sandelig ikke siges om lovforslaget om et dyrtidstilskud. Det har ganske vist kun 13 paragraffer, hvoraf de 5 er straffebestemmelser for mis-

brug. Bemærkningerne derimod er meget omfattende, men indeholder ingen oplysninger om de administrative konsekvenser. Jeg tror ikke, det kræver megen fantasi, når man har læst disse bemærkninger, at forestille sig den nye forvirring, som denne sene- ste liberale opfindelse vil skabe hos alle de involverede.

Retsforbundet betragter lønftalerne på det private arbejdsmarked som parternes eget anliggende. Både lønmodtagerorganisationerne og arbejdsgiverorganisationerne er ansvarlige for de aftaler, de indgår, og de konsekvenser, der følger af deres aftaler. Begge parter er forpligtede af aftalerne, og jeg forstår da også, at de i og for sig begge mener, at de er i stand til at opfylde dem uden skade for deres fælles interesse i gode arbejdspladser og i et sundt erhvervsliv. Og skulle det alligevel ikke være tilfældet, og det har jeg altså som sagt ikke hørt noget om at det skulle, så tilkommer det efter vor opfattelse først og fremmest parterne selv at snakke sagerne igennem igen. Det tilkommer ikke staten, og det tilkommer ikke dette ting at gribe ind ved mere eller mindre camoufleret at give den stærkeste part et milliardtilskud, som den svagere part skal betale gennem skatterne.

Hertil kommer, at vi ikke deler venstres og regeringens opfattelse af, at den gældende dyrtidsreguleringsordning i sig selv er nogen nævneværdig årsag til inflationen, sådan som venstre altid har undet at fremstille det. Den er en praktisk aftalemekanisme på det private arbejdsmarked, som gør det muligt at indgå flerårige overenskomster, og som heller ikke har udelukket, at der ud over den automatiske dyrtidsregulering også er blevet plads til aftaler om længelidninger imellem overenskomsterne, længelidninger, som til tider har givet lønmodtagerne endog mere i posen, end selve dyrtidsreguleringen har gjort det.

Naturligvis vil det altid være sådan i en økonomi som vores, at der hen ad vejen er virksomheder, som vil bukke under, fordi de ikke kan betale omkostningsstigningerne, hvorefter arbejdstagerne søger hen til de virksomheder, som fortsat kan betale, og sådan skal det også være, så længe vi stadig kan opretholde en høj beskæftigelse.

Vi har allerede før lovforslagets fremsættelse klart sagt, at vi vil ikke være med til et